

כי פליגי רבי יוחנן וריש לקיש: דאתא ולא אייתי [נראה בעזרה ולא הביא קרבן], כלומר: מחלוקתם היא, האם יש חיוב להביא עמו קרבן בראיות הנוספות שבשאר ימות הרגל.

דרבי יוחנן סבר: כוונת המשנה היא לראיית פנים בעזרה בלבד, דכל אימת דאתי, לא צריך לאתויי [כל פעם שבא אינו חייב להביא קרבן].

ריש לקיש אמר: ראיית פנים בקרבן, דכל אימת דאתי צריך לאתויי [כל פעם שבא מביא קרבן, ומלשון המאירי משמע קרבן אחד בכל יום ולא כמה פעמים באותו יום].

איתיביה ריש לקיש לרבי יוחנן:

הרי אמרה תורה "ולא יראו פני ריקם", והאיך אפשר לומר כדברין, שייראה ולא יביא עמו קרבן!?

אמר השיב ליה רבי יוחנן לריש לקיש: בעיקר הרגל בלבד הוא שאסרה תורה לבוא ריקם, אבל בשאר ימות הרגל, יכול להראות בעזרה, ואם ירצה יביא קרבן, ואם לא ירצה, לא יביא.

עוד איתיביה ריש לקיש לרבי יוחנן מהא דתניא:

"ולא יראו פני ריקם" שאמרה תורה, היינו בזבחים, בבהמות הנשחטות בסכין.

אתה אומר בזבחים, או אינו אלא בעופות, הנמלקות בצפורן, ובמנחות?⁽⁵⁾

אינו כן.

שהרי ודין הוא: נאמרה בתורה מצוות קבן חגיגה, שהוא קרבן שלמים, המיועד לאכילת הדיוט, ונאמרה בתורה מצוות ראייה, שהוא קרבן עולה, המיועד לאכילת גבוה.

שהרי אמרה תורה: ולא יראו פני ריקם, ומשמע, לצרכי אני מבקש שתביאו קרבן [רש"י].

מה חגיגה האמורה להדיוט היא בזבחים, שהרי הכתוב אומר: "ולא ילין חלב חגי [החגיגה] עד בוקר", הרי שהחגיגה היא בבהמות, שמקטירין את החלב שלהם על המזבח.

בגמרא, אלא שהרמב"ם מחדש, שיום שהוא משלים בו את ראייתו כשלא נתראה ביום הראשון, הרי יום זה כדין עיקר הרגל, ובכל עת שהוא בא ביום זה להיראות, הרי זה מביא קרבן.

5. צריך ביאור: והרי לקמן ילפינן שתהא עולה כליל לגבוה ולא שלמים [וחטאת אינה שייכת כאן], ואם כן ממילא נתמעטה מנחה שהרי סתם מנחה שייריה נאכלת לכהנים.

ובטורי אבן חזק הקושיא, שהרי שיטת

הרמב"ם היא שמביא עולת ראייה מן העוף, ועל כרחך שאינו גורס "עופות" ברישא. וכל עיקר הלימוד אינו אלא למנחות. ועל זה תיקשי למה לי כל זה, אחרי שהמנחה אינה קריבה כליל!?

ובטורי אבן תירץ: נפקא מינה דינא דרישא למנחת כהן או למנחת נסכים, לפי המבואר בזבחים שמתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום, ראה שם.

ולפי המבואר ב"מגלת ספר" על התורה מהדורא תניינא פרשת ויקרא בשם האחרונים,